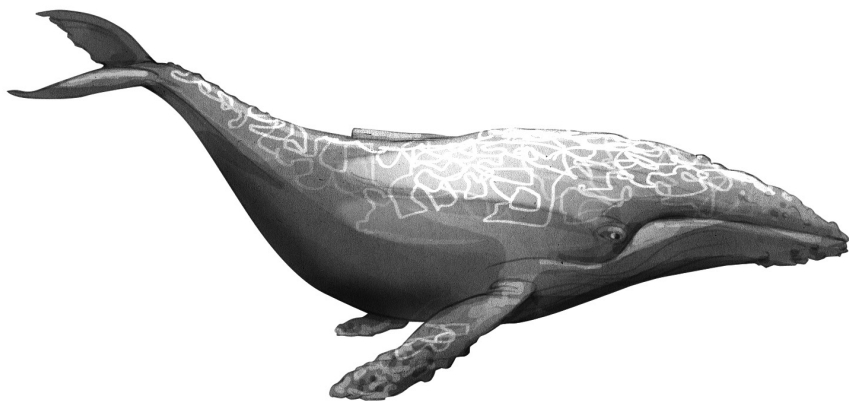

Οδυσσέας Μουρ

ΟΙ ΠΕΤΡΙΝΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ

Τετράδιο 5

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

- ΟΙ ΠΕΤΡΙΝΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ -

ΚΕΦ. 1	ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ.....	13
ΚΕΦ. 2	ΑΛΗΘΙΝΟ ΜΠΕΡΔΕΜΑ	19
ΚΕΦ. 3	ΣΤΗΝ ΕΠΑΥΛΗ ΑΡΓΩ	33
ΚΕΦ. 4	ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ.....	43
ΚΕΦ. 5	Ο ΠΥΡΕΤΟΣ	49
ΚΕΦ. 6	ΣΤΗ ΒΕΝΕΤΙΑ	55
ΚΕΦ. 7	ΟΙΚΙΑ ΜΠΑΝΕΡ	62
ΚΕΦ. 8	ΤΑ ΚΡΥΜΜΕΝΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ	71
ΚΕΦ. 9	ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΝΟ ΣΤΗΝ ΕΠΑΥΛΗ ΑΡΓΩ.....	76
ΚΕΦ. 10	ΑΠΟΓΕΥΜΑ ΣΤΗΝ ΕΠΑΥΛΗ ΑΡΓΩ	85
ΚΕΦ. 11	ΩΣ ΤΟΝ (ΜΑΡΚΟ) ΠΟΛΟ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΠΙΣΩ.....	99
ΚΕΦ. 12	Ο ΞΕΝΟΣ.....	110
ΚΕΦ. 13	ΟΙ ΔΥΟ ΒΡΑΧΟΙ.....	128
ΚΕΦ. 14	ΚΟΡΟΝΑ Ή ΓΡΑΜΜΑΤΑ	137
ΚΕΦ. 15	Ο ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ.....	144
ΚΕΦ. 16	Η ΠΑΓΙΔΑ	156
ΚΕΦ. 17	Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΤΩΝ ΣΩΛΗΝΩΣΕΩΝ.....	165
ΚΕΦ. 18	ΓΡΑΝΑΖΙΑ ΣΕ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ	189
ΚΕΦ. 19	ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΚΛΕΙΩ.....	205

ΚΕΦ. 20 ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ.....	215
ΚΕΦ. 21 Η ΣΠΗΛΙΑ.....	226
ΚΕΦ. 22 ΑΝΗΦΟΡΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΗΦΟΡΕΣ.....	237
ΚΕΦ. 23 Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ	248
ΚΕΦ. 24 ΚΑΠΟΙΟΣ ΧΤΥΠΑΕΙ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ	258
ΚΕΦ. 25 Η ΠΟΡΤΑ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ	264
ΚΕΦ. 26 Ο ΝΑΥΑΓΟΣ.....	273
ΚΕΦ. 27 Ο ΔΙΑΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ.....	284
ΚΕΦ. 28 ΟΙ ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΟΙ	298
ΚΕΦ. 29 ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ.....	313
ΚΕΦ. 30 ΤΟ ΑΙΘΡΙΟ.....	319
ΚΕΦ. 31 Η ΑΛΗΘΕΙΑ	325

Σημείωμα για τον Αναγνώστη

Αφού πρώτα μας έστειλε τη μετάφραση του πέμπτου χειρογράφου του Οδυσσέα Μουρ, ο συνεργάτης μας Τηλέμαχος Δρυΐδης έγινε άφαντος. Το τελευταίο του μείλ από την Κορνουάλη ήταν πολύ παράξενο. Δείτε τι έγραφε:

Σας στέλνω το τελευταίο ημερολόγιο που αποκρυπτογράφησα. Μου απομένει μόνο ένα τετράδιο, τώρα πια. Και πιστεύω ότι σας έχω απίστευτα νέα. Συνάντησα κάποιον που με βοηθάει να φτάσω στο Κίλμορ Κόουβ. Δεν μπορώ να γράψω το όνομά του, γιατί του υποσχέθηκα να μην το αποκαλύψω. Του έδειξα όμως το μπαούλο, και με τη βοήθειά του μπόρεσα να ανακαλύψω ότι ένα από τα σχέδια που ήταν τυλιγμένα σε ρολό εκεί μέσα ήταν στην πραγματικότητα ένας χάρτης με τα μονοπάτια της Κορνουάλης. Ένα μονοπάτι, πιο συγκεκριμένα, θα μπορούσε να είναι ο μοναδικός ακόμη προσβάσιμος δρόμος που οδηγεί στο Κίλμορ Κόουβ.

Θα επιχειρήσω να πάω εκεί αύριο.

Φανταστικό, έτσι; Νομίζω ότι πολύ γρήγορα θα ανακαλύψω το μυστικό του Οδυσσέα Μουρ. Εσείς, πάλι, μην ανησυχείτε. Σύντομα θα έχετε κι άλλα νέα μου,

Τηλέμαχος

Από τότε που λάβαμε αυτό το μήνυμα, όμως, έχει περάσει πάνω από ένας μήνας και τώρα πια αρχίζουμε να ανησυχούμε λιγάκι.

Ο Τηλέμαχος δεν απαντάει στο τηλέφωνο, ούτε στα μηνύματά μας. Τηλεφωνήσαμε στην πανσιόν όπου έμενε, αλλά ούτε κι εκεί έχουν νέα του.

Δεν έχει επιστρέψει το αμάξι στο γραφείο ενοικίασης αυτοκινήτων. Έχει γίνει κυριολεκτικά άφαντος.

Αν κάποιος έχει νέα του, παρακαλείται να επικοινωνήσει μαζί μας το συντομότερο. Ευχαριστούμε για τη βοήθεια!

Η Σύνταξη των Εκδόσεων Ατμόπλοιο

Υ.Γ.: Και για όσους δεν τον έχουν δει ποτέ τους, παραθέτουμε μια φωτογραφία του.

- ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΜΟΥΡ -
ΟΙ ΠΕΤΡΙΝΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ
τετράδιο 5

COWPER & ABEL.
STATIONERS

20 SOUTHAMPTON BUILDINGS
CHANCERY LANE LONDON

Τετράδιο:

ΠΕΜΠΤΟ

Τίτλος:

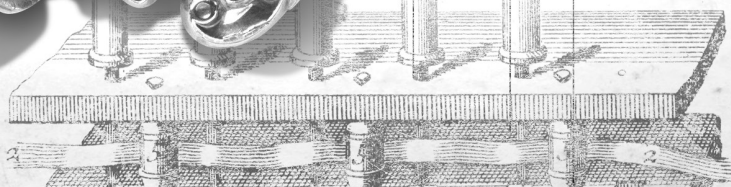
ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ

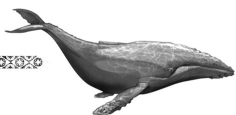
Σχεδιαστής:

Π. ΔΑΙΔΑΛΟΣ

Κεφάλαιο:

1

Εδώ και πολλά χρόνια, κανείς δεν είχε δει φάλαινες στα ανοιχτά του Κίλμορ Κόουβ. Ωστόσο, το όνομα του μεγαλύτερου όρμου του χωριού είχε παραμείνει ίδιο για να θυμίζει αλλοτινές εποχές: ο Κόλλπος της Φάλαινας. Απλωνόταν στα ανατολικά του λιμανιού και ήταν μια μακριά αμμουδιά που έσβηγε ανάμεσα στις πέτρες του κακοτράχαλου και απότομου βράχου του Σάλτον Κλιφ. Εκεί, στην πιο ψηλή χερσόνησο, απλωνόταν ο κήπος της Έπαυλης Αργώ και πρόβαλλε ο πύργος του παλιού σπιτιού με τα μεγάλα του παράθυρα σκοτεινά. Κάτω, το κύμα έσκαγε με μανία, ξεσηκώνοντας ψηλούς άσπρους αφρούς.

Ήταν βράδυ και, όπως όλα τα βράδια τις μονές ημέρες του μήνα, η Γκουέντολιν Μάινοφ, η κομμώτρια του χωριού, έκανε τζόγκινγκ στην αμμουδιά για να κρατιέται σε φόρμα. Ήταν βυθισμένη στις σκέψεις της και στην κλασική μουσική που άκουγε στα παλιομοδίτικα ακουστικά της. Ο ήλιος είχε βασιλέψει εδώ και μισή ώρα, αλλά ο ουρανός φωτιζόταν από τις στερνές ανταύγειες, λες κι έδινε τη δυνατότητα να κρυφοκοιτάξεις στα τελευταία γεγονότα της ημέρας. Η ατμόσφαιρα ήταν διαυγής και δεν υπήρχαν καθόλου σύννεφα.

Η Γκουέντολιν στην αρχή δεν πρόσεξε εκείνη την παράξενη φιγούρα που ήταν σωριασμένη στην άμμο. Την προσπέρασε συγκεντρωμένη στη μουσική.

Μόνο στο γυρισμό, αφού διέτρεξε ολόκληρη την παραλία ως τα πρώτα βράχια που ανηφόριζαν προς τα πάνω, αφού άγγιξε τον τελευταίο βράχο και γύρισε προς τα πίσω για να επιστρέψει στο Κίλμορ Κόουβ, η Γκουέντολιν σταμάτησε, ζάρωσε ελαφρά το μέτωπό της κι έβγαλε τα ακουστικά από τα αυτιά της.

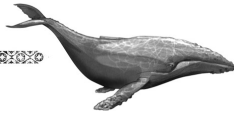
«Τι είναι πάλι τούτο;» μονολόγησε μεγαλόφωνα.
«Καμιά φάλαινα που βγήκε στα ρηχά;»

Η κοπέλα έκανε μερικά βήματα πάνω στην υγρή άμμο. Έψαξε τα κουμπιά του γουόκμαν και χαμήλωσε τελείως τη μουσική. Αντί όμως να ηρεμήσει, ένιωσε την ταραχή της να γίνεται πιο έντονη

Το σώμα ενός άντρα ήταν σωριασμένο στην αμμουδιά, με τα πόδια και τα χέρια ανοιχτά, μαρτυρώντας εξαντλητικό κολύμπι, και την κουρελιασμένη τζιν φόρμα κολλημένη στο σώμα του.

Έμοιαζε με πτώμα που το είχαν ξεβράσει τα κύματα.

Κοίταξε προς τη θάλασσα αναζητώντας κάποιο παρήγορο σημάδι, αλλά το μόνο που είδε ήταν η σκούρα επίπεδη γραμμή του ορίζοντα, που με γοργούς ρυθμούς γινόταν ένα με τη νύχτα. Το Κίλμορ Κόουβ ήταν πάντα εκεί, σιωπηλό. Οι πελάτες του μοναδικού πανδοχείου που ήταν ακόμη ανοιχτό είχαν πια γυρίσει στα σπίτια τους και ανάμεσα στις σκουρόχρωμες στέγες του χωριού φαίνονταν να ανάβουν τα πρώτα φώτα. Σε λίγο, θα άναβαν και οι λιγοστές λάμπες του παραλιακού δρόμου.

Η Γκουέντολιν περίμενε για λίγο, πριν πάρει την απόφαση να πλησιάσει εκείνο τον πεσμένο σωρό. Οι αναποφάσιστες πατημασιές της στην άμμο έδειχναν το μεγάλο της δίλημμα.

Ξαφνικά, συνέβησαν δύο πράγματα. Το πρώτο ήταν ότι ο φάρος του Λέοναρντ Μινάξο, από την απέναντι πλευρά του όρμου, άναψε με έναν υπόκωφο θόρυβο, όπως κάνουν κάποιες παλιές φωτογραφικές μηχανές, και άπλωσε γύρω του ένα υπόλευκο φωτοστέφανο από το φως που δημιουργούσαν οι ηλεκτρικές αντιστάσεις.

Το δεύτερο έγινε αμέσως μετά: ο άντρας που ήταν ξαπλωμένος στην άμμο έβηξε.

«Άρα δεν είναι πεθαμένος», μουρμούρισε η κομμώτρια και τακτοποίησε μηχανικά τα ακουστικά γύρω από το λαιμό της.

Έριξε μια ματιά στη φωτισμένη κορυφή του φάρου και έκανε τα τελευταία βήματα που τη χώριζαν από την πεσμένη σιλουέτα.

Ο άντρας έβηξε για δεύτερη φορά και έκανε μια παράξενη κίνηση, νομίζοντας ότι ήταν ακόμη στη θάλασσα, σαν να ήθελε να ολοκληρώσει μία ακόμη απλωτή.

«Είστε καλά;» ρώτησε η Γκουέντολιν, όταν πια είχε φτάσει σε απόσταση μικρότερη από ένα βήμα. Ο άντρας ήταν μούσκεμα και γεμάτος φύκια. Το δέρμα του ήταν κάτωχρο και τα πόδια του χτυπούσαν

στο κενό, μηχανικά, συνεχίζοντας να κολυμπάνε στο πουθενά. «Με συγχωρείτε», επέμεινε η Γκουέντολιν, γονατίζοντας. «Κύριε, είστε καλά;»

Ο άντρας έμεινε ακίνητος. Και όταν, αφήνοντας ένα ακόμη ξερό βήξιμο, γύρισε προς το μέρος της, η Γκουέντολιν συνειδητοποίησε ότι τον είχε ξαναδεί. Τα μάτια του ήταν κλειστά και είχε μια μακριά ουλή που ξεκινούσε από το λαιμό και χανόταν κάτω από τα ρούχα του.

«Θέλετε βοήθεια;» είπε η κοπέλα, ακουμπώντας το χέρι της στον ώμο του.

Ο άντρας έγενεψε καταφατικά κουνώντας αδύναμα το κεφάλι, άνοιξε το στόμα και άφησε ένα ξέπνοο βογκητό. «Νομίζω... πως... ναι...»

«Μπορείτε να περπατήσετε; Ελάτε, βοηθήστε με να σας σηκώσω». Και με τα λόγια αυτά, προσφέρθηκε να τον σηκώσει πιάνοντάς τον από τα βρεγμένα του ρούχα.

Εκείνος αφέθηκε τελείως στις φροντίδες της χωρίς να ανοίξει τα μάτια του, υπακούοντας τυφλά στις συμβουλές της, ώσπου κάποια στιγμή βρέθηκε όρθιος στην αγκαλιά της.

«Ελάτε από δω», του είπε η Γκουέντολιν, τρικλίζοντας προς το χωριό.

«Ναι», μουρμούρισε ο Μάνφρεντ, προσπαθώντας με κόπο να κρατήσει την ισορροπία του, μουδιασμένος από το κολύμπι.

Όταν άνοιξε τα μάτια, αναγνώρισε θαμπά τα φώτα κι έπειτα γύρισε πασχίζοντας να δει το πρόσωπο της κοπέλας που τον βοηθούσε.

Μόλις την είδε, ξανάκλεισε αμέσως τα μάτια.

“Μια γοργόνα”, σκέφτηκε έκπληκτος. “Με έσωσε μια γοργόνα”.